

Després de la mort del President Macià

Són tants els comentaris que s'han fet a l'entorn de l'il·lustre traspassat, és tan el que s'ha escrit al redós d'aquest gran patriota que res de nou nosaltres podrem dir. Per això a l'escriure aquestes ratlles vacilem, car volem fer resaltar la gran figura de don Francesc Macià, no és tasca per nostra ploma, i menys en aquests moments en que el cor encara sangra per tan irreparable pèrdua i que nostre dolor ens priva d'aquella serenitat que caldria tenir àdhuc en les hores més difícils de la vida.

En la mort del primer President de la Generalitat, ha desaparegut l'home més gran de nostra terra. Ell ho havia sacrificat tot per Catalunya. La nostra Pàtria era el seu suprem ideal. Per ella i per la seva llibertat ha consagrat tota la seva vida. Per nostra Catalunya ha mort, i en aquesta irreparable pèrdua hem perdut l'home més leal, més bo i més digne dels catalans.

El 26 d'octubre pro-passat vingué a Bellpuig a inaugurar el nou dipòsit d'aigües. Qui havia de dir que no el veuríem més i que Bellpuig havia d'ésser el darrer poble català que visitaba!... Tan fort com el vegerem, no podíem esperar, no podíem creure que la vida de «Avi» fos tan curta!... Ara que ja no podrem abraçar-lo més, que ja no podrem sentir mai més la seva veu dolça, emocionant... Bellpugencs!! Recordem amb amor la seva curta estada estada entre nosaltres, i en nostra recordança, en el més íntim de nostre cor, agraint-li la seva visita, que per complaure'ns aquell dia a nosaltres, ell tingué de sacrificar moltes coses, àdhuc potser la seva salut ja quelcom malmesa per l'incomprensió i l'intransigència de certs Catalans. Ara potser uns i altres, entre aquests i aquells de Bellpuig que no volgueren honorar en la seva visita, la seva consciència deu dir-los alguna cosa...

Com han dit molts escriptors l'Història jutgarà la vida preclara d'aquest gran ciutadà i en les planes de la mateixa, segurament no hi mancarà una crítica severa, justa per als catalans d'avui, per no haver estimat prou al que tan ens estimava, al que ho havia sacrificat tot per nosaltres, a Francesc Macià.

Ell no podia tenir paraules eloquents, però les seves paraules senzilles, eren honrades i nascudes del cor. Perquè tenien aquest gran valor, perquè estaven amarades d'aquella veritable catalanitat s'emportava les multituds...

Ojalà, catalans, poguéssim trobar un altre Macià, un altre «Avi» com aquest que davant les seves glorioses despulles, i els seus més aferrissats enemics han acatat el cap, hi han dit que era un polític honrat, sincer i bo.

Catalans!! El mínim que podem fer és estimar i honorar la seva memòria!...

UN BON RECORD PE

ACÍ TENIU NOSTRE «AVI», EL GRAN PATRICI, EL QUE FOU PRIMER REPUBLICANA SALUDANT AL POBLE DE BELLPUIG EN LA SE

NADAL TRIST!...

Durant el curs de la malaltia de nostre malhaurat President de la Generalitat de Catalunya plens d'angoixa esperavem hores i hores davant els aparells de radi les noves que per mitjà d'aquest eren trameses de l'estat de l'il·lustre traspassat.

El curs de la seva malaltia durà deu dies. Deu dies d'espera... d'incertituds... de dolor... en els que mai nostre pensament s'allunyà de la venerable figura de l'«Avi!». I tot esperant el recobriment de la salut de Macià, vingué Nadal i... en ell la mort de nostre gran patriota! Aquest sí que ha estat un Nadal trist per nosaltres catalans! En ell ha mort l'home que més estimava Catalunya!... En ell ha mort l'home que més havia treballat per a conquerir la llibertat de nostra Pàtria! Anotem aquest dia Catalans! Anotem aquella hora trista, que trista i fatal serà per l'història de nostra terra.